

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Z. B.,**
IČ: ....., sídlem .....
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlím Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlím Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2017, č. j. JMK 94479/2017, sp. zn. S-JMK 82433/2017/OD/Př

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobu podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 28. 6. 2017, č. j. JMK 94479/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 29. 3. 2017, č. j. OD/101207/2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že „jako provozovatel vozidla r. z.: ..... v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, bylo zjištěno, že dne 15. 2. 2016 v 16:25 hodin v obci ....., na ul. .... blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: ..... překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii).“
2. Žalobce se domáhá též zrušení rozhodnutí prvního stupně, neboť důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí v něm mají původ, kdy napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný aproboval rozhodnutí prvního stupně, ačkoliv toto je z níže uvedených důvodů nepřezkoumatelné a nezákonné.
3. V úvodu žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
4. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán nijak nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy, ale učinil pouze tzv. souhrnné zjištění. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán nijak neodůvodnil ani svůj závěr o tom, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ačkoliv se jedná o znak dané skutkové podstaty. Správní orgán rovněž zcela pominul skutečnost, že jedním ze znaků dané skutkové podstaty je též to, že porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu a tento znak dané podstaty zcela ignoroval. Namítl též, že se správní orgán ve svém rozhodnutí nijak nezabýval ani podmínkami měření rychlosti, tj. zejm. podmínkami uvedenými v § 79a silničního zákona, neboť nijak neřešil účel měření, zda bylo měření provedeno v součinnosti s Policií ČR, a konečně, zda bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR. Žalobce dále zastává názor, že Policie ČR ve smyslu platných právních předpisů neurčila řádně místo měření pro obecní policii a měření proto proběhlo

nezákonně. Žalobce totiž zastává názor, že souhlas mohl vydat pouze ředitel příslušného krajského ředitelství nebo jím pověřený policista, což se v daném případě nestalo. Žalobce rovněž namítá, že se měl správní orgán zabývat i tím, zda obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, jinak je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla, a měření bylo prováděno protiprávně. Žalobce rovněž poukazuje na to, že správní orgán neprokázal a neřešil ani to, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami, a namítá, že je zcela zřejmé, že úsek těmito značkami označen nebyl. Dále brojí proti tomu, že správní orgán nijak neodůvodnil ani svůj názor, že ke změření rychlosti došlo v obci a to právě u domu č. .... na ulici ..... v ....., a ani v tomto směru neprovedl potřebné dokazování. Nelze přitom přehlédnout, že ke změření mělo dojít na samém začátku zástavby, a proto pokud zde nebyla značka „Začátek obce“, mohl řidič jen stěží poznat, že se již nachází v obci, a pokud ano, tak právě v okamžiku, kdy okolo dané budovy projížděl, a tedy mu nelze klást za vinu, že jel okolo 7 km/h rychleji než byl údajně stanovený rychlostní limit. Správní orgán také nijak neřešil to, zda byl použitý rychloměr ověřen, ačkoliv se také jedná o podmínku zákonnosti měření rychlosti. Správní orgán dále neodůvodnil ani závěr, že v případě žalobce se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu a nezabýval konkrétními okolnostmi daného případu. Překročení rychlostního limitu na začátku zástavby o 7 km/h lze považovat za zcela bagatelní překročení rychlostního limitu. Brojil i proti tomu, že celé rozhodnutí prvního (ostatně i druhého) stupně trpí zjevnou šablonovitostí.

5. Dále žalobce namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (zejm. ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona, které absentuje zcela i v odůvodnění). Z výroku podle něj nelze ani dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Popis skutku ve výroku tedy neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty. Z výroku rovněž není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bankovním převodem na účet správního orgánu, poštovní poukázkou, nebo v hotovosti na jeho pokladně. Žalobce rovněž namítá, že ve výroku je uvedeno, že byla pokuta uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ačkoliv toto ustanovení ještě v době, kdy mělo ke správnímu deliktu dojít, ani neexistovalo, a takový postup se tak žalobci nutně jeví jako rozporný s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti uvedl, že mu není zřejmé, podle jaké časové verze právních předpisů bylo rozhodováno, neboť správní orgány uvádějí pouze to, že rozhodují *ve znění pozdějších předpisů*, což je značně neurčité, neboť to může představovat jakékoliv znění kromě původního.
6. Závěrem žalobce namítl, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce

odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.

7. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující. Předně uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání a všechny své námitky, které mohl uplatnit dříve, uplatňuje až v žalobě, přičemž je toho názoru, že žalobce nemůže zhojit svou liknavost ve správním řízení až v řízení před soudem. Poukázal na to, že řada skutkových i právních otázek může být známa pouze odvolateli. Pro stručnost odkázal na judikaturu ohledně účelového zpochybňování zjištěného skutkového stavu s tím, že námitku nevedení společného řízení mohl a měl žalobce uplatnit před správním orgánem. Za nedůvodnou a účelovou považoval námitku zpochybňující účinnost zákona č. 183/2017 Sb. Stejně tak za nedůvodnou považoval námitku nesouladu měření s podmínkami ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Podle žalovaného se správní orgán prvního stupně zabýval při úvahách o materiálním znaku konkrétními okolnostmi případu, ale nemusel se zabývat materiálním znakem přestupku. Odmítl i tvrzení, že napadená rozhodnutí výsledkem mechanického vyplnění vzoru. Jasně konstatoval, že ve výroku jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty, údaj o absenci nehody není obligatorní náležitostí výroku, stejně jako ty rychloměru. Výrok je dostatečně určitý a uvedením platebních údajů nebyla překročena pravomoc správního orgánu. Pokuta byla uložena dle platného a účinného znění zákona. Srozumitelně bylo popsáno i místo přestupku. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není podle žalovaného protiústavní.
8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání.
9. O jednotlivých námitkách uvažil soud takto.

Zavinění

10. Žalobce v úvodu žaloby zpochybňoval otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017.

11. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
12. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanní lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
13. Krajský soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyt účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval, mimo jiné, první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyt účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
14. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn

správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

15. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
16. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

a. Provedení tzv. souhrnného zjištění

17. Zdejší soud nedospěl k závěru, že by správní orgán prvního stupně ve věci provedl nezákonné tzv. souhrnné zjištění. Žalobce totiž paušálně hodnotí obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako souhrnné zjištění a souhrnné hodnocení veškerého provedeného dokazování. Tak tomu ale není. Prvostupňové rozhodnutí se ve věci skutku rozpadá do dvou částí. První je odůvodnění nezahájení přestupkového řízení proti p. D. P. a druhou je zdůvodnění skutkové a právní věty výroku rozhodnutí. Správní orgán uvedl jasný výčet důkazů, z nichž následně vyvodil skutkový závěr.
18. Zdejší soud si dovolí poukázat na náleznost Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3902/11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „odvolací soud, ačkoliv v intencích § 213 a 213a o.s.ř. dokazování doplnil, v odůvodnění napadeného rozsudku (ani v nezbytném rozsahu) neuvedl, jaká skutková zjištění učinil z každého z provedených důkazů, případně konkrétně vymezených skupin důkazů, resp. myšlenkově se k nim stran této druhé alternativy co do společného hodnocení - umožňuje-li to jejich charakter a kontext - v rámci vyložení rozhodovacích důvodů nevymezil.“
19. Z uvedených citací jasně vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a které je třeba samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, umožňuje-li to jejich charakter a kontext. V nyní posuzované věci se podle názoru zdejšího soudu jedná právě o takovou skupinu důkazů, neboť všechny jednotlivé shromážděné důkazy jsou spojené s jediným místem, jediným

jednáním a jediným časovým okamžikem, přičemž je nutné je vykládat v jejich společném kontextu, jak učinil správní orgán prvního stupně. Soud proto na jeho postupu neshledává žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

b. Měření rychlosti tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

20. S postupem, který žalobce označil jako souhrnné zjištění a který soud neshledal v rozporu se zákonem, souvisí tvrzená absence odůvodnění závěru, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
21. Při dělení technických prostředků na automatizované a manuálně obsluhované není podstatný typ rychloměru, ale pouze a jediné schopnost fungovat samostatně. Jinými slovy zda je rychloměr schopen automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „Zcela správně přitom (krajský soud) poukázal na skutečnost, že jediným dělicím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“
22. K posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, není tudíž podstatné to, o jakou značku a typ rychloměru se jedná, zda se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), ani to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mytné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc, příp. instalován ve vozidle Policie ČR).
23. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že jako důkazy byly provedeny jak radarový záznam, tak i kopie ověřovacího listu rychloměru. Z těchto dvou listin jednoznačně vyplývá, že k měření rychlosti došlo v automatizovaném režimu ověřeným rychloměrem, přičemž skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uveden typ rychloměru, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož, jak bylo výše uvedeno, je pro zákonnost napadeného rozhodnutí (stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) podstatný pouze způsob měření rychlosti.
24. Nad rámec uvedeného soud má z obsahu ověřovacího listu rychloměru za prokázané, že měření rychlosti probíhalo ze stacionárního radaru umístěného ve „skříní“ (viz bod 2.6 Výrobní čísla schválených skříní), ze záznamu o přestupku byla vlastní rychlost měřícího zařízení 0 km/h. V případě měřícího zařízení na ulici ..... i z dalšího provedeného

dokazování, tj. z internetových stránek města ..... obsahujících informace o místech umístění stacionárních radarů, jasně vyplývá, že se jedná o měřicí zařízení, které slouží k trvalému zaznamenávání rychlosti v daném místě s tím, že k vyhodnocení spáchaných jednání dochází později, nikoliv ve spojení se zastavováním pachatelů přestupků. Zdejší soud nijak nezpochybňuje a nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 213/2017, že podmínkou měření automatizovaným technickým prostředkem je, *„skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjistitelná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“* Z obsahu správního spisu vyplývá, že se jednalo o měření rychlosti stacionárním radarem bez následného zastavení řidiče a nejednalo se o kontrolní stanoviště s následným zastavováním vozidel. Konečně ani žalobce nic takového netvrdil.

c. absence následku v podobě dopravní nehody jako znak skutkové podstaty

25. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně se v případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jelikož pouze ta existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Absenci následku v podobě dopravní nehody tak lze prokázat pouze tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda.
26. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (jízda vyšší než povolenou rychlostí) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
27. Z obsahu správního spisu nadto jasně vyplývá, že vozidlo žalobce je zachyceno v pohybu, kolem něj nejsou přítomná žádná další vozidla, a fotografie z radarového zařízení jasně vylučují nehodu v okamžiku a místě spáchání správního deliktu.
28. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je požadováno, aby učinil předmětem dokazování negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenapovídají, v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 As 59/2012 uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat*

neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla ‘neexistence se neproказuje,’ vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

29. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že by bylo jistě vhodné, aby správní orgán prvního stupně, příp. žalovaný ve vztahu k absenci tohoto následku uvedli, z čeho dovozují, že nedošlo k dopravní nehodě, nicméně skutkový stav je zjištěn natolik dostatečně, že splnění uvedené podmínky vplývá ze správního spisu, a je proto zcela nadbytečné rušit žalobou napadené rozhodnutí.

d. Soulad měření rychlosti s podmínkami uvedenými v § 79a silničního zákona

30. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Účel měření rychlosti:

31. Citované ustanovení § 79a zákona o silničním provozu jasně definuje, že policie a obecní policie jsou oprávněny měřit rychlost za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Soud je přesvědčen, že měření rychlosti, pokud není vykonáváno zjevně šikanózním způsobem, je úkonem v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a **vždy** směřuje ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích **bez dalšího**, a to prostřednictvím represe vůči osobám, které nerespektují pravidla provozu na pozemní komunikaci.
32. Funkcí trestního práva, tedy i přestupkového je mimo jiné i obecná prevence, jejímž smyslem je odradit, příp. odstranit případné pachatele od deliktního jednání a na kterou nutně navazuje i dostatečná obecná jistota, že v případě porušování právních norem bude pachatel v souladu se zákonem potrestán. V případě absence kontroly dodržování právních povinností (obecně) a absence negativních následků porušení právních povinností se ze zákona stává zbytečná norma, která nemůže mít zamýšlené důsledky ani regulativní, ani obecně preventivní, a je dán prostor pro bezbřehou anarchii. Soud má proto za to, že v obecné rovině lze považovat účel měření rychlosti vždy za aprobovaný a pouze v případech zcela excesivních lze uvažovat o porušení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Ostatně sám žalobce, který byl v průběhu správního řízení zcela pasivní, netvrdil, že by při měření rychlosti docházelo k excesům.
33. Nadto je třeba konstatovat, že samotné měření rychlosti by mělo primární dopad do práv skutečného pachatele přestupku, nikoliv provozovatele vozidla.

Součinnost s Policií ČR

34. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko Policie ČR „*Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice*“, ze kterého vyplývá, že ul. Nádražní, byla určena jako místo pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER AD9T, který odpovídá schválení policií ke stacionárnímu měření rychlosti.

Souhlas ředitele příslušného krajského ředitelství nebo jím pověřeného policisty

35. Pokud žalobce namítá, že souhlas k měření mohl vydat pouze ředitel příslušného krajského ředitelství nebo jím pověřený policista, soud konstatuje, že zákon pro stanovení míst k měření rychlosti obecní policií nestanoví pro Policii ČR žádnou formu. Podle názoru zdejšího soudu je proto zcela dostatečné, pokud je ve správním spise založeno schválení úseků, které provedl příslušný dopravní inspektorát, jehož úkolem je právě mj. dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Právní názor žalobce sice vyjadřuje jeho přesvědčení, ale nemá oporu v pozitivní právní úpravě. Konečně ani žalobce svůj právní názor o žádné ustanovení právního řádu neopírá.
36. Stejně tak zákona nijak blíže nespecifikuje, jakou podobu má mít součinnost Policie ČR při měření. Jelikož bylo měření prováděno automatizovaným technickým prostředkem, je dostatečným prokázáním měření v součinnosti s Policií ČR právě schválení úseků pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice.

Uveřejnění zřízení rychloměru

37. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
38. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit. V této souvislosti je proto zcela nedůvodné dovozovat z uvedeného povinnost označit místo měření dopravními značkami.
39. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán Městský úřad Židlochovice, který své řízení zahájil na základě oznámení přestupku od Městské policie Židlochovice. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední činnosti, a proto zjevně není pro správní orgán prvního stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že

zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Správní orgán prvního stupně vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktu, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující, a je třeba konstatovat, že žalobce jako účastník řízení proti nim nijak v řízení před správním orgánem prvního stupně nebrojil, ačkoliv k tomu měl dostatečný prostor a příležitost.

40. Soud v postupu správního orgánu prvního stupně pochybení neshledal. Zákon pro zveřejnění rychloměru nestanoví žádné podmínky, tedy zřízení rychloměru mohlo být zveřejněno před řadou let např. v místním tisku a taková forma zveřejnění by byla zcela dostačující bez ohledu na to, zda se o ní nynější žalobce dozvěděl nebo ne. Soudu je však z jeho úřední činnosti známo (viz rozsudek ve věci sp. zn. 73 A 45/2017), že informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice - <http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>. Uvedenou webovou stránku povedl soud jako důkaz i v tomto řízení a má tak za prokázané, že město Židlochovice pravidelně zveřejňuje informace o stálých radarech, které jsou provozovány Městskou policií Židlochovice.

Označení úseku měření dopravními značkami (č. IP31)

41. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z výše citovaného ustanovení § 79a zákona o silničním provozu vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ze samotné existence dopravních značek IP31A a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií. Není proto žádný důvod, aby se jimi správní orgány zabývaly.

e. Prokázání měření rychlosti u domu č. 733 na ulici ..... v .....

42. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33, jasně konstatoval: „[14] V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: [ ] bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r.z.: X provozovaného O. K., [ ], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod [ ].
- [15] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v .....) a v jakém místě (ul. ....). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb

vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.

[16] K námitce neuvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí je třeba uvést, že tato okolnost není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24).“

43. Pokud soud aplikuje uvedené závěry na nyní posuzovanou věc, musí dospět k následujícímu. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 15. 2. 2015 v 16:25 hodin v ....., na ul. .... blíže neustanovený řidič vozidla RZ: ..... překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 60 km/hod., resp. 57 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod.).
44. Pokud si zdejší soud „vypůjčí“ a parafrázuje bod [15] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v .....) a v jakém místě (ul. ....). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.
45. K určení místa na okraj soud konstatuje, že je určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a číslem popisným budovy, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce). Nadto soud provedl jako důkaz i printscreen ze serveru mapy.cz, ze kterého je patrné, kde se nachází začátek, resp. konec obce ..... a kde se nachází nemovitost označená č.p. .... Soud má tak jasně za prokázané, že se místo měření nacházelo mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“.
46. Jakákoliv polemika žalobce s tím, že by mělo být územním plánem prokazováno měření rychlosti v obci, případně zjišťování toho jaké rychlostní limity v místě platí, je v kontextu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadbytečná. Dlužno poznamenat, že na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud shodně v rozsudcích ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40, resp. v aktuálním rozhodnutí ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 398/2017-37 (vše dostupné na www.nssoud.cz).
47. Pokud žalobce chtěl zpochybnit to, že bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit, než 50 km/h, měl tak učinit relevantním věcným způsobem. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i městský úřad, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, kde byl měřený úsek, jakým způsobem bylo měřeno a že v měřeném úseku byla

nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Napadená rozhodnutí tak netrpí deficitem přezkoumatelnosti.

48. Pokud žalobce tvrdí, že ke změření mělo dojít na samém začátku zástavby, a proto pokud zde nebyla značka „Začátek obce“, mohl řidič jen stěží poznat, že se již nachází v obci, a pokud ano, tak právě v okamžiku, kdy okolo dané budovy projížděl, a tedy mu nelze klást za vinu, že jel okolo 7 km/h rychleji než byl údajně stanovený rychlostní limit, má soud za prokázané, že se v místě značka „Začátek obce“ nachází, její existenci žalobce relevantně nezpochybnil a jeho tvrzení jsou zjevně zcela nevěrohodná. Ke změření rychlosti došlo na území obce, žalobce, resp. řidič jeho vozidla byl povinen respektovat úpravu nejvyšší povinné rychlosti, a pokud tak neučinil, je na žalobci, aby nesl důsledky v podobě odpovědnosti provozovatele vozidla.
49. Pro soud je ovšem klíčová další skutečnost, a to, že vozidlo žalobce bylo změřeno ve směru na ODJEZDU z obce ..... Řidič vozidla se tedy nepříjížděl do ....., nýbrž z nich odjížděl. Za této situace je celá jeho argumentace stan toho, že v místě nebyla značka „Začátek obce“ a že bylo místo měření na samotném začátku zástavby naprosto lichá, neboť naopak řidič projížděl celou obcí a nemohl vědět, kde obec končí.

f. Ověření použitého rychloměru

50. Žalobce v této části námitky zjevně nereaguje na provedené dokazování a zjištěný skutkový stav. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že jako důkaz byl proveden ověřovací list č. 130/15. Z tohoto ověřovacího listu vyplývá, že použitý rychloměr výr. č. 15/0500 byl přezkoušen dne 15. 7. 2015 a disponoval ověřením s koncem platnosti dne 14. 7. 2016 (ke spáchání přestupkového jednání došlo 15. 2. 2016). Zároveň je třeba zdůraznit, že žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, případně uvést relevantní skutkové námitky v odvolání proti tomuto rozhodnutí, žádné z těchto možností nevyužil. Pasivní přístup žalobce, který se jeví do značné míry účelovým, tak následně na soud přenáší nutnost vypořádávat skutkové námitky (nejen tuto, ale i výše uvedené), neboť správní orgány založily své závěry na důkazech, jež nebyly v průběhu správního řízení zpochybněny. Za této situace tak zdejší soud jasně konstatuje, že použitý rychloměr byl řádně ověřen. Soud k tomu dále zdůrazňuje, že ověřovací list k měřicímu zařízení je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

g. Materiální stránka deliktu

51. Naplněním materiálního znaku deliktu se zabýval správní orgán prvního stupně na str. 5 svého rozhodnutí. Pro soud je zcela dostačující potencialita ohrožení zájmů. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, který obsahuje závěr o naplnění materiální stránky deliktu ve vazbě na naplnění formálních znaků skutkové podstaty a který je součástí konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud považuje za vhodné z citovaného rozhodnutí zdůraznit, že po rozboru

Nejvyšší správní soud uzavřel (ve věci překročení rychlosti), že lze „obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“

52. Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, a ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
53. V souzené věci se však podle názoru soudu jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu a soud nevidí žádné důvody ke snížení míry odpovědnosti pod míru běžně se vyskytujících přestupků. Argumentaci žalobce, že došlo k překročení rychlostního limitu na začátku zástavby, soud vyvrátil výše obsahem správního spisu, ze kterého vyplývá, že k měření došlo na odjezdu z obce, rozuměj na jejím konci, nikoliv začátku. Žalobce tak překročil rychlost v městské zástavbě, a jak vyplývá z provedeného důkazu fotografií ze serveru mapy.cz zachycující mj. totožné vozidlo Škoda Roomster v místě měření, k překročení rychlosti došlo v těsné blízkosti jediného chodníku v dané lokalitě.

b. Šablonovitost napadených rozhodnutí

54. Žalobce, stejně jako jiní žalobci, který jsou v řízení před tímto soudem zastupováni shodným právním zástupcem, uplatnil tu námitku, že napadená rozhodnutí trpí zjevnou šablonovitostí. Stejně jako v ostatních případech i v tomto musí soud, taktéž poněkud šablonovitě, konstatovat, že nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto, že by mělo jít pouze o mechanicky vyplněné šablony. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
55. Podle názoru zdejšího soudu jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného se zabývají všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny, a zároveň se správní orgány zabývají i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. V nyní projednávané věci neshledal zdejší soud jakýkoliv exces, pro který by dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona

na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat, jak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou.

56. Pouze na okraj musí konstatovat (shodně jako v dalších obdobných případech), že i žaloby předkládané ať už nyní Mgr. Voříškem, nebo dříve JUDr. Topolem se vyznačují taktéž šablonovitostí, neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných obecných námitek, nijak blíže nereagujících na konkrétní podmínky projednávané věci, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i soudem vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně. Tím se jistě vytváří nekonečný kruh „šablonovitých“ postupů všech zúčastněných, ať již správních orgánů, nebo zástupců účastníků, příp. soudu.

Vady výroku

a. Rozpor výroku s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu

57. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
58. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Není úkolem soudu, aby za žalobce „domýšlel“, jaká všechna ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce postrádá. S ohledem na to, že absence ustanovení, které by byla významná pro formulaci výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédnou pouze k námitce žalobce. Nyní posuzovaný žalobní bod je neurčitý a nekonkrétní a soud se proto může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

b. Absence ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve výroku i odůvodnění rozhodnutí

59. K samotnému ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání deliktu. To ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. **Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí**, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o sankci. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku rozhodnutí.

60. Co se týče odůvodnění sankce, je správnímu orgánu při jejich ukládání svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.

61. Soud nijak nepopírá, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci sankce je víc než úsporné, nicméně s ohledem na to, že správní orgán (na str. 5) jasně konstatoval, že jednání žalobce dosáhlo intenzity správního deliktu a sankce byla zároveň uložena v nejnižší možné výši, považuje soud za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění, neboť s ohledem na minimální výši sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby nevykazuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádný exces ani prvky svévole. Zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 1.500 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem, neboť nižší sankci zákon v době rozhodování správního orgánu ani neumožňoval uložit.

c. Absence následku v podobě dopravní nehody ve výroku rozhodnutí jako znaku skutkové podstaty

62. Zdejší soud již v řadě svých předcházejících rozhodnutí jasně uvedl, že není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt

specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

63. Žalobce ve své námitce směřuje nevhodně podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení **§ 125f odst. 1** zákona o silničním provozu tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty **není** absence následku v podobě dopravní nehody.
64. Naopak v ustanovení **§ 125f odst. 2** téhož zákona byly vymezeny zákonné podmínky tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
65. Shora uvedený popis skutku umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.

d. Měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve výroku

66. Pokud namítl, že z výroku není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem, neboť z výroku není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno, nepovažuje soud tuto námitku za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

67. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
68. Samotný typ rychloměru ovšem nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjišťování skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění a mít oporu ve správním spise, kterou se soud zabýval výše.

e. Určení způsobu úhrady pokuty

69. Uvedení různých způsobů placení, kterými je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení §163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.
70. Nicméně námitku je nutno označit opět pouze za účelové a obstrukční tvrzení. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, a to tak, že (3) Daň lze platit
- a) bezhotovostním převodem z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb na příslušný účet správce daně,
  - b) v hotovosti
  1. prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nebo poštovním poukazem na příslušný účet správce daně,
  2. úřední osobě pověřené přijímat tyto platby, přičemž součet plateb na všechny druhy daně za jeden daňový subjekt nesmí v průběhu jednoho kalendářního dne u jednoho správce daně přesáhnout částku 500 000 Kč,
  3. šekem, jehož proplacení je zajištěno poskytovatelem platebních služeb,
  4. daňovému exekutorovi, jde-li o platbu při daňové exekuci, a
  5. oprávněné úřední osobě, jde-li o platbu pořádkové pokuty,
  - c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zákon,
  - d) přeplatkem na jiné dani.
71. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nijak neomezovalo žalobce uhradit stanovenou částku a je v něm výslovně uvedeno, že „[s]tanovenou pokutu lze uhradit formou bankovního převodu a to na účet č. 78680237/0100 (VS-30149116, SS pro pokutu – 02321; SS

pro náklady řízení – 01320), případně poštovní poukázkou na účet města Židlochovice, nebo v hotovosti na podkladně Městského úřadu Židlochovice, Nádražní 750.“

72. Je zcela jisté na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí, nicméně soudu z konfrontace rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a citovaného ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že jediná jiná nepopsaná varianta je platba šekem, neboť varianty sub. § 163 odst. 3 písm. b) bod 4. a písm. c) a d) daňového řádu nepřipadají do úvahy, a ostatní varianty jsou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pokryty. Toto opomenutí nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

f. Znění použitých právních předpisů

73. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že předmětem řízení před správními orgány byl delikt spáchaný dne 15. 2. 2016, o kterém správní orgán prvního stupně rozhodl dne 29. 3. 2017.
74. Podle ustanovení § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
75. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
76. Předně je třeba konstatovat, že přestupkové jednání, které bylo následně podkladem pro správní delikt provozovatele vozidla, bylo sankcionováno dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu jak ve znění účinném v době spáchání deliktu, tak v době rozhodování správních orgánů.
77. Na ukládání sankce za správní delikt provozovatele vozidla dopadalo jak v době spáchání deliktu, tak v době rozhodování správních orgánů shodně ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, dle kterého se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
78. Jediné, co se v průběhu času změnilo, tak bylo řazení ustanovení, na jehož základě by byl sankcionován řidič za spáchaný přestupek a od kterého se odvozovala konkrétní výše sankce v případě provozovatele vozidla.
79. Zatímco v době spáchání deliktu měla být sankce uložena dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích [za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)], tak v době rozhodování prvostupňového správního orgánu mohla být sankce uložena dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích [za

přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)].

80. Ze shora uvedeného vyplývá, že jak právní kvalifikace, tak i základní ustanovení o uložení sankce bylo shodné jak obsahově, tak i číselným označením. V tomto bodu tedy správní orgány nepochybily. Pochybení lze shledat v tom, že ustanovení, které je základem pro výměru sankce, použily dle zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni rozhodnutí, nicméně s ohledem na to, že obsahově se toto ustanovení nelišilo od ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona účinného v době spáchání deliktu, nemohlo dojít k újmě na právech žalobce.
81. Soud proto nevidí důvod ke zrušení žalobu napadených rozhodnutí.

Protiústavnost

82. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.
83. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
84. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.